

Osudné rozhodnutí

Milé děti, občas se v životě přihodí něco, co člověk nečeká. Stanou se věci, které člověka vykoledí. Rozruší tak, že práskne pěstí do stolu. Nebo sní dvě pečená kuřata na posezení. Nebo se vydá na ryby. Anebo odněkud odejde, aby se tam už nikdy nevrátil. A právě taková věc se panu Krbci přihodila v sobotu prvního dubna.

Ale abychom nepředbíhali.

Byl tuctový jarní den. Syrovo, deštivo. A k večeru dokonce začal poletovat sníh. Pan Krbec měl v kuchyni na stole rozloženou mapu. Hledal cíl nedělního výletu. Je to první letošní výlet, měl by to být povedený výlet. Cílem povedeného výletu nemůže být nic jiného než starý hrad či krásný zámek. Nejlépe prastarý a překrásný.

„Kdepak jsme byli loni naposled, Kokši?“ zeptal se pan Krbec.

Kocour Kokeš – ospalec a kůže líná, dřímá, šlofičkář a ohnipa – výjimečně nespál. Protáhl si hřbet a mroukl:

„Přece na Jemništi.“

A pak se zamyslel:

„Nebo na Jenštejně?“

„Na Jánském vrchu, Kokši! Copak jsi zapomněl, jak jsme tam vymrzli? A po J... které písmeno následuje v abecedě po J?“

„Ď –“ vyhrkl Kokeš

„Jak jsi na to přišel?“

„Volá se přece pojď! Po – j – d!“ vysvětloval Kokeš.

„Ale jdi, ty machometáne,“ smál se pan Krbec, „po J následuje K. Navštívíme Karlštejn? Kašperk? Kokořín? Kolštejn? Nebo Konopiště, Kost či Košumberk? Co říkáš? Možná Kozel, Krakovec, Křivoklát nebo Kuks? A co Kunětickou Horu nebo Kuřivody?“